

meg bennünket, akkorra például a Petőfi Társaság már bizony meglehetősen reakciós lelkületéről volt ismeretes. Móricz Zsigmondot például 19-es írásai miatt mindkét társaság kizárta a soraiból.) Manapság már talán mindennél többre értékelendő az a tisztesség, hogy halála előtt 19 nappal a szegedi ipartestület — a szűcsmester apa előtt is tisztelegve — tiszteletbeli elnökévé választotta. Mikor vesz manapság körül írók ilyen díszes közéleti társaság, ennyi írást szerető közéleti ember? Mikor ér egy mai író, költő — akármekkora — ennyi tiszteletadás? És ha már emberi gyengeségemet — az irigységet — így közre adtam, hadd nevezem meg irigységem legfőbb tárgyát: a Kincskereső kisködmönt.

Bizonyosan tudom, hogy sok haragost szereztem magamnak ezzel az írással Szegeden is, máshol is a Móra-rajongók körében. Hiába kezdenék én most már magyarázkodni, hogy kérem, félreértettek, én nem Mórára haragszom, hanem Móraért haragszom, az igaziért, akit elfödnek előlünk a bármikori aktuálpolitikai interpretációk ködei, de hát ez nemcsak Móra esetében szokott előfordulni. Történni. Mennyi példa van rá! Védekezésül arra az igazán elemi írói jogomra is hivatkozhatnék, hogy miért ne írhatnék én úgy Móráról, ahogyan írtam? Igenis így is lehet róla írni! De nem beszélek jogokról — inkább zavartan abba hagyom a tünődést. Mert továbbra sem tudom — vagy talán mégis tudom? —, hogyan is állok én Mórával. És azt sem, hogy hány Móra élt tulajdonképpen.

